

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5420 van 21 december 2007
in de zaak RvV X / IV

In zake: X en X
Gekozen woonplaats : X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Russische nationaliteit, op 12 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2007.

Gezien het verzoekschrift dat X, van Russische nationaliteit, op 12 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. HINNEKENS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Het beroep ingediend door X

1.1. Verzoeker vraagt dat de zaak wordt behandeld door drie magistraten gelet op een aantal principiële kwesties onder meer nopens de stukken. De Raad ziet geen grond voor de behandeling van de zaak door een driedelige kamer in overeenstemming met artikel 39/10 van de Vreemdelingenwet.

1.2. Ter zitting legt verzoeker 2 documenten neer, gesteld in het Russisch. Aangezien deze stukken niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling, worden ze overeenkomstig artikel 8 van het PR RvV, niet in overweging genomen.

Ter zitting werd eveneens een brief neergelegd, ondertekend door geloofsgenoten van verzoeker en waarin de verwerende partij wordt gevraagd hem te erkennen als vluchteling. Dit stuk zal later in dit arrest worden beoordeeld.

1.3. Verzoeker voert in een eerste middel aan dat “ondermeer de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn ingeroepen worden alsmede de artikelen 1 van het verdrag van Genève en de artikelen 48, 48/3 en 49, 50, 52, 57/6, 63/2 van de vreemdelingenwet en de artikelen artikel (sic) 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn van 2004/83 van de Europese unie”.

1.4. De Raad stelt vast dat artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet is opgeheven, zodat niet kan worden ingezien hoe het kan zijn geschonden. Voorts moet worden vastgesteld dat verzoeker nalaat aan te tonen op welke wijze de artikelen 49 en 50 van diezelfde wet geschonden zijn. Verzoeker duidt evenmin aan op welke wijze richtlijn 2004/83 van de Europese Raad is geschonden. Deze onderdelen van het middel kunnen derhalve niet dienstdoend worden aangevoerd.

1.5.1. Verzoeker stelt in wat kan worden ontwaard als een eerste onderdeel van het middel, onder verwijzing naar rechtspraak, dat de verwerende partij een quasi-jurisdictionele overheid is en dat ondermeer het hoorrecht en de rechten van verdediging ten volle moeten worden gerespecteerd, dat het proces-verbaal van het verhoor bij de verwerende partij geen bewijswaarde heeft wanneer niet akkoord wordt gegaan met de inhoud ervan, omdat het niet ter controle wordt voorgelezen en het niet wordt ondertekend door de asielaanvrager. Hieruit volgt volgens verzoeker dat een vergelijking van verklaringen waarbij één akte geen bewijswaarde heeft ontbloeit is van elke legaliteit, waardoor ook de motivering van het bestreden besluit geen waarde heeft.

1.5.2. De Raad moet verzoeker erop wijzen dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve procedure. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 167.415, 2 februari 2007). Wat betreft het hoorrecht bepaalt artikel 6 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2003 dat de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde de asielzoeker minstens eenmaal oproept voor gehoor, hetgeen in casu is gebeurd (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 4). Voorts moet erop worden gewezen dat het verhoorverslag van de Commissaris-generaal inderdaad geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, maar dat niettemin een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd. (R.v.St, nr. 167.854, 15 februari 2007). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Het louter ontkennen hiervan volstaat dus niet. Verzoeker blijft hier in gebreke, zodat het middelonderdeel niet kan worden aangenomen.

1.6.1. In wat kan worden beschouwd als een tweede middelonderdeel doet verzoeker, tevens onder verwijzing naar rechtspraak, gelden dat zijn asielrelaas precies, coherent en gedetailleerd is, dat de zogenaamde tegenstrijdigheden geen contradicties zijn en niet van aard zijn om de weigeringsbeslissing te kunnen dragen, dat het feit dat verzoeker een vollediger relaas zou hebben geleverd in één van de fasen van het onderzoek niet betekent dat er een tegenstelling is, dat bovendien moet worden onderzocht of de zogenaamde tegenstrijdigheden of omissies niet te wijten zijn aan vertaal- of interpretatieproblemen. Verzoeker besluit dat het terzake minstens zo is dat er voldoende elementen zijn om te besluiten dat verzoeker vluchteling is, en dat de verklaring over de reisweg moet kunnen volstaan.

1.6.2. De Raad stelt vast dat het middelonderdeel een incoherent geheel is van verwijzingen naar rechtspraak zonder dat verzoeker deze rechtspraak concreet op de

elementen van zijn dossier betreft. Aangezien elke asielaanvraag individueel moet worden beoordeeld, met inachtneming van alle elementen van het asielrelaas, de specifieke gegevens van het dossier en van de persoon van de asielaanvrager, volstaan deze verwijzingen uiteraard niet om de bestreden beslissing onderuit te halen, laat staan om in hoofde van verzoeker enige vrees voor vervolging of enig risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. De Raad verwijst verder naar de beoordeling van de concrete elementen van het dossier, sub 1.8.1 en verder.

1.7.1. In wat als een derde middelonderdeel kan worden beschouwd voert verzoeker aan dat de asielaanvraag ontvankelijk werd verklaard, zodat men zich niet meer kan beroepen op zaken zoals tegenstellingen of omissies of speculaties nopens zogenaamde onwaarschijnlijkheden, en dat uit rechtspraak blijkt dat zelfs het verzwijgen van een asielaanvraag gecombineerd met het gebruik van een vals stuk geen beletsel is voor erkenning.

1.7.2. Met de verwerende partij stelt de Raad vast dat het feit dat een asielaanvraag initieel ontvankelijk werd verklaard niet wegneemt dat later, na verder onderzoek, de door verzoeker aangehaalde feiten aan een nieuw onderzoek worden onderworpen. Een eerdere ontvankelijkverklaring schept immers noch een vermoeden dat aan de bewijslast werd voldaan, noch een bewijs dat een coherent en volledig relaas, vrij van tegenstrijdigheden, werd gegeven. Wanneer de verwerende partij in het kader van een verder onderzoek van de gegevens die door de asielzoeker werden aangebracht tot de conclusie komt dat –om welke reden dan ook- in hoofde van de betrokkene geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen, kan zij uiteraard niet anders dan overgaan tot de weigering van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie, kan worden verwezen naar wat sub 1.6.2. werd gesteld en dat bovendien één van de door verzoeker aangehaalde beslissingen van de Vaste Beroepscommissie stelt dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid een noodzakelijke stap is om de aangebrachte vrees voor vervolging te beoordelen. Het derde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

1.8.1. In een vierde middelonderdeel gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing, zodat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

1.8.2. De Raad dient erop te wijzen dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

1.8.3. De bestreden beslissing is onder meer gemotiveerd als volgt :

“Vooreerst dient erop te worden gewezen dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat uw verklaringen voor de Poolse asielinstanties over sommige onderdelen van uw relaas niet stroken met uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties. Zo verklaarde u voor de Poolse diensten -bij het onderzoek naar de belangrijkste gebeurtenissen voor de grond van uw asielaanvraag- dat u nooit gearresteerd of vastgehouden werd, dat u het slachtoffer werd van psychische druk toen uw gezin meegenomen werd naar het politiebureau in augustus 2004 omdat uw vrouw Tsjetsjeense is en dat de politiechef u toen zei dat u zijn regio moest verlaten, en stelde u dat u geen deel uitmaakte van een politieke, religieuze, culturele, sociale, etnische of andere organisatie. Verder verklaarde u tijdens uw asielaanvraag in Polen dat jullie vervolgd werden in de Kaukasus omwille van jullie religie en dat jullie elders in Rusland niet rustig kunnen leven omwille van jullie Kaukasische (Tsjetsjeense en Kumykse) origine (Asielverslag Polen, E, pt. 1-10). Over uw religieuze vervolging en de problemen omwille van uw deelname aan de religieuze groepering uit de omgeving van Moskou (DVZ, nr.41) vermeldde u niets voor de Poolse instanties. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u de Poolse instanties in het kort verteld heeft over uw religieuze en etnische problemen maar dat u uw asielaanvraag daar stopzette omdat u naar België wou komen aangezien vele van uw leden zich hier bevinden (CGVS, p. 2 & 5). Dit is echter geen afdoende verklaring om voor de Poolse asielinstanties uw deelname aan de religieuze gemeenschap van de "pure islam" verborgen te houden en om uw talrijke arrestaties of vasthoudingen niet te vermelden (DVZ, nr.41; CGVS, p.10, 13-14; DVZ vrouw, nr.41). Ook over het incident waarbij uw gezin kort was vastgehouden op het politiebureau komen uw verklaringen niet overeen: zo maakte u voor de Poolse autoriteiten enkel melding van psychische druk terwijl u voor de Belgische instanties ook slagen vermeldde en zo verklaarde u voor de Poolse diensten dat dit gebeurde in augustus 2004 terwijl u voor de Belgische instanties verklaarde dat het plaatsvond op 7 september 2004 (DVZ, nr.41; CGVS, p.17).”

1.8.4. Verzoeker doet ten overstaan van dit motief gelden dat lopende het verblijf in Polen de verklaringen uiterst kort geweest zijn, dat verzoeker heeft geantwoord op een zeer algemene vraag, dat de godsdienstvervolging wel degelijk werd ingeroepen, zelfs als men het motief van de bestreden beslissing bekijkt en dat het feit dat dit gebeurde in een specifieke gemeenschap een aanvulling vormt van de verklaringen in Polen, en dat hij niet de gelegenheid zou hebben gehad om iets te vertellen over de slagen en verwondingen. Voorts stelt hij nog dat 7 september de juiste datum is en dat dit in Polen onnauwkeurig werd opgetekend, en hij de term twee maanden heeft gebruikt daar waar de Poolse autoriteiten hier drie maanden van maken.

1.8.5. De Raad stelt vast dat inderdaad uit de motieven van het bestreden besluit zelf en uit de vertaling van de verklaringen van verzoeker in Polen blijkt dat hij heeft aangegeven dat hij heeft aangegeven vervolgd te worden omwille van zijn religie en van het feit dat hij omwille van zijn origine niet elders in Rusland kan leven. Evenwel antwoordde verzoeker op de vraag naar “deelname in (...) religieuze (...) organisaties verzoeker in Polen “neen” (administratief dossier stuk 17), terwijl hij thans, bij zijn asielaanvraag in België melding maakte van vervolging omwille van deelname aan de religieuze gemeenschap van de “pure Islam”. Derhalve is de Raad van oordeel dat verzoekers vergoelijking dat zijn verklaringen in België omtrent zijn deelname aan de religieuze gemeenschap een aanvulling vormen op zijn verklaringen in Polen niet kan worden aangenomen. Voorts moet de stelling dat verzoeker in Polen niet de gelegenheid had gekregen om melding te maken van de slagen en verwondingen worden afgedaan als een blote bewering, die niet strookt met zijn uitdrukkelijke verklaringen in Polen, op de vraag of hij ooit het slachtoffer was geworden van fysiek of psychisch (mentaal) geweld, dat hij het slachtoffer was geworden van psychische druk, zonder meer. Bovendien dient ook verzoekers bewering dat zijn verhaal in Polen onnauwkeurig werd opgetekend en dat dit het verschil in tijdstip verklaart, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, te worden afgedaan als een loze bewering. Derhalve kon de verwerende partij terecht vaststellen dat de verklaringen van verzoeker voor de Poolse asielinstanties niet te rijmen vallen met deze afgelegd in het kader van de onderhavige asielaanvraag, zodat de geloofwaardigheid van het asielrelaas in het gedrang komt. Dit klemt des te meer nu deze incoherenties en tegenstrijdigheden betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, meer bepaald op de redenen, de aard en het tijdstip van de vervolgsdaden.

1.8.6. Het motief dat betrekking heeft op verzoekers verklaringen met betrekking tot de periode waarin hij zijn legerdienst zou hebben vervuld wordt door de Raad aangemerkt als overtoellig, zodat een eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren van deze kritiek.

1.8.7. De bestreden beslissing vervolgt :

“Vervolgens mag ook worden opgemerkt dat u door uw handelingen de gegrondheid van uw vrees ondermijnd heeft. Zo blijkt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat u met uw gezin zelfstandig terugkeerde naar de Russische Federatie in mei 2005 toen bleek dat de Belgische asielinstanties besloten hadden tot een overname door Polen. Er kan echter weinig geloof worden gehecht aan de zwaarwichtigheid van de problemen die u en uw gezin tot dan toe zouden gekend hebben in de Russische Federatie aangezien u zelf uw terugkeer naar de Russische Federatie organiseerde. U verklaarde dat u met uw gezin op 9 mei 2005 vertrok vanuit Brussel met een minibus tot Brest vanwaar jullie verder reisden met de trein naar Moskou (CGVS, p.6). Bovendien blijkt uit uw verklaringen en een door u neergelegd document dat u een tijdelijke registratie verkreeg op 8 juni 2005 op een adres in Moskou (CGVS, p.8 & 19) waaruit kan worden besloten dat u op dat moment geen angst had om zich terug aan te melden bij de Russische instanties. U stelde dat jullie tot 22 augustus 2005 in Moskou bleven en dat jullie na nieuwe problemen (inval politie in woning schoonmoeder en inbeslagname van interne paspoorten midden augustus 2005, dagelijkse bezoeken van de politie) opnieuw de Russische Federatie verlaten hebben (DVZ, nr.41; CGVS, p.17-18). Over het incident midden augustus 2005 verklaarden u en uw echtgenote allebei dat dit plaatsvond rond middernacht maar dat u hierbij niet aanwezig was aangezien u bij uw broer was (DVZ, nr.41; DVZ vrouw, nr.41; CGVS, p.17-18; CGVS vrouw, p.6-7). Echter, wanneer gevraagd werd wanneer u naar uw broer vertrokken was, stelde u dat u ergens die avond was vertrokken (CGVS, p.18) terwijl uw echtgenote niet weet of u diezelfde dag vertrokken was of dat u al enkele dagen weg was, om daarna te stellen dat het niet over uren ging om tenslotte -na confrontatie met uw verklaringen- te stellen dat u misschien rond lunch- of dinertijd was vertrokken (CGVS vrouw, p.6-7). Aangezien dit incident zich voordeed tijdens de periode van uw laatste verblijf in Moskou en aangezien bij dit incident jullie interne paspoorten werden afgenomen zou men toch mogen verwachten dat u en uw echtgenote gelijklopende verklaringen zouden afleggen over de omstandigheden van uw afwezigheid hierbij.”

1.8.8. Verzoeker stelt dat in casu onder meer de nieuwe problemen ingeroepen worden, daar waar hetgeen ingeroepen wordt uiteraard enkel zou kunnen slaan op de oude problemen, dat verzoeker en zijn echtgenote niet kunnen leven zonder deelname aan de gemeenschap welke in Moskou en in België bestaat, doch niet in Polen. In die optiek betekent de terugkeer niet dat er geen vervolging zou kunnen plaatsvinden voor welk van de problemen ook. Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, doet verzoeker nog gelden dat zij eigenlijk niet juist wist wanneer de man juist vertrokken was, dat zij een vermoeden uitsprak terwijl verzoeker zelf de exacte tijd heeft uitgedrukt en dat “overeenkomstig de Tsjetsjeense cultuur het zelfs kennelijk zo is dat men daar dan later tussen man en vrouw niet over spreekt”.

1.8.9. De Raad stelt in eerste instantie vast dat hierboven reeds werd gesteld dat verzoekers verklaringen aangaande de essentie van hun asielrelaas, voor hun terugkeer naar Moskou, ongeloofwaardig zijn. Deze beoordeling van het relaas vindt onder meer steun in het feit dat verzoeker samen met zijn echtgenote is teruggekeerd en inderdaad, zoals in de bestreden beslissing werd gesteld, een tijdelijke registratie verkreeg, hetgeen de tijdens de eerste asielaanvraag in België geschetste vrees voor vervolging zo niet ongeloofwaardig maakt, dan toch wel ten zeerste relativeert, en minstens wijst op het feit dat verzoeker geen bijzonder profiel werd toegedicht door de autoriteiten, zodat het verre van vaststaat dat hij zou zijn gestigmatiseerd en vervolgd omwille van zijn geloofsovertuiging. Bovendien dient hier nog bij te worden betrokken het feit dat verzoeker zich op 29 oktober 2004 aanmeldde bij de burgerlijke stand in Moskou om de geboorteaktes van zijn twee oudste kinderen af te halen omdat hij geen administratieve problemen wou in het buitenland (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 4, p. 4). Zoals reeds verder in de bestreden beslissing werd gesteld, zou van verzoeker, die toen reeds problemen zou hebben gekend met onder andere de politie en de FSB, kunnen worden verwacht dat hij zou vermijden zich vrijwillig te

begeven naar de Russische instanties, louter anticiperend op mogelijke administratieve problemen in het buitenland. De vergoelijking in het verzoekschrift dat de papieren werden gevraagd omdat verzoeker in Polen reeds problemen had gekend doordat hij geen documenten kon voorleggen gaat niet op om de enkele reden dat verzoeker niet aantoonde dat een eerdere asielaanvraag werd geweigerd omwille van het feit dat documenten als de door hem gevraagde niet voorlagen, meer nog : uit het niet betwiste feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing is gebleken dat verzoeker en zijn echtgenote hun asielaanvraag in Polen vroegtijdig hebben stopgezet, omdat, zoals uit het onderhavig verzoekschrift blijkt zij niet konden leven zonder de religieuze gemeenschap waarvan zij deel uitmaakten. Rekening houdend met het voorafgaande mag worden verwacht dat de verklaringen omtrent de nieuwe feiten eenduidig zouden zijn, hetgeen niet het geval is. Verzoekers vergoelijking aangaande de tegenstrijdige verklaringen die hijzelf en zijn echtgenote hebben afgelegd aangaande zijn afwezigheid tijdens de inval in het huis van zijn schoonmoeder, kan niet worden aangenomen : van dit incident mag worden verwacht dat het in het geheugen is gegrift van zij die het hebben moeten ondergaan, en dat zij ook op een coherente manier de context weten te schetsen. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoekers echtgenote aanvankelijk verklaarde niet meer te weten of hij diezelfde dag of enkele dagen voordien reeds was vertrokken. Het feit dat men daar dan later tussen man en vrouw niet meer over spreekt, kan geen afbreuk doen aan het hierboven gestelde. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat ook het relaas met betrekking tot de nieuwe feiten ongeloofwaardig is.

1.8.10. De bestreden beslissing gaat verder :

“Tenslotte dient vastgesteld te worden dat u hebt nagelaten stukken die elementen uit uw vluchtrelaas zouden kunnen aantonen voor te leggen, alhoewel dit redelijkerwijze van u verwacht kan worden. U legde in het kader van uw asielaanvraag geen begin van bewijs neer om de problemen die u zou hebben gekend, te ondersteunen. U verklaarde dat u door de autoriteiten in Dagestan onder druk werd gezet omwille van uw religieuze overtuiging, dat u daar geslagen en één dag werd vastgehouden door de politie en dat uw documenten twee weken in beslag werden genomen (DVZ, nr.41). U stelde verder de politie binnenviel bij religieuze bijeenkomsten van de gemeenschap waarvan u in Moskou lid was geworden, dat diverse leden van uw gemeenschap problemen kenden met de politie, dat de Russische autoriteiten jullie gemeenschap vals beschuldigde bij elke aanslag, dat het huis van de leider van uw gemeenschap in brand werd gestoken, dat de leden van jullie gemeenschap bij een controlepost regelmatig werden tegengehouden en ondervraagd door de FSB, dat leden van uw gemeenschap geslagen, aangehouden en dat zelfs een lid gemarteld werd, dat uw vrouw werd aangehouden door de politie, dat de politie huiszoekingen bij u uitvoerde, dat de politie foto's en vingerafdrukken van u en uw echtgenote nam, dat u door de politie in Moskou werd geslagen, dat de politie ook binnenviel in de woningen van andere leden van uw gemeenschap, dat jullie -als leden van de gemeenschap- heel vaak naar het politiebureau werden gebracht en geslagen werden waarbij u zelf de agenten moest omkopen en dat de politie regelmatig langskwam bij uw schoonmoeder en de interne paspoorten van u en uw vrouw in beslag nam (DVZ, nr.41). Echter, in verband met deze talrijke door u opgesomde problemen bent u blijkbaar niet in staat om één bewijsdocument neer te leggen.”

1.8.11. Verzoeker doet gelden dat uit rechtspraak van de Raad van State is gebleken dat “het begin van ontbreken van bewijs omtrent de identiteit, de reisweg en het feitenrelaas” geen afdoende grond is om de weigeringsbeslissing te verantwoorden, dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is waar zij langs de ene kant gevolgtrekkingen meent te kunnen nemen uit de houding van verzoeker bij zijn terugkeer in Moskou, terwijl hij zich nu tot de overheid zou moeten wenden voor documenten, en dat trouwens geen documenten werden opgesteld aangaande de feiten. Hij voegt daaraan toe dat het vreemd zou zijn dat verzoeker documenten zou gaan verzamelen over geloofsgenoten en dat het feit dat deze geloofsgenoten erkend zijn op zich al als een bewijskrachtig gegeven kan gelden. Uit de erkenning van de personen die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt volgt een vermoeden dat wie dicht met hen verbonden was in het land van herkomst en wie kennelijk gelijklopende feiten meemaakt ook vervolgd is. Hij vordert dat de dossiers van zijn geloofsgenoten aan het zijne zouden worden toegevoegd en stelt verder nog dat er nog altijd

een redelijke kans is op vervolging en dat de bestreden beslissing het tegendeel niet aantoonst. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een brief van de leden van de Moskouse Islamitische gemeenschap waarin wordt gesteld dat hij lid is en dat hij werkelijke problemen had met de Russische autoriteiten, en legt ter zitting nog een brief neer, die reeds sub 1.1. werd vermeld.

1.8.12. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingsstukken of overtuigende elementen worden aangebracht. Nu hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen, op zich en vergeleken met die van zijn echtgenote, niet van aard zijn om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, gelet op de aard van zijn verklaringen die afbreuk doen aan het asielrelaas, is het van de verwerende partij niet kennelijk onredelijk te verwachten dat verzoeker een ernstige inspanning zou ondernemen om de nodige stavingsstukken te verzamelen in verband met de talrijke door hem opgesomde problemen die hijzelf en andere leden van zijn geloofsgemeenschap ondervonden vanwege de Dagestaanse autoriteiten.

Wat betreft de erkenning van verzoekers geloofsgenoten is de Raad van oordeel dat zij, op grond van eigen asielmotieven een asielaanvraag hebben ingediend, en dat iedere aanvraag op individuele wijze moet worden beoordeeld, rekening houdend met de specifieke gegevens van het dossier en de persoon van de asielaanvrager, zodat de erkenning van anderen op zich niet kan leiden tot zijn erkenning. Dat overigens nogmaals moet worden gewezen op verzoekers verklaring naar aanleiding van de behandeling van zijn dossier door de Poolse autoriteiten, blijkens dewelke hij had gesteld geen deel uit te maken van enige religieuze organisatie. Wat betreft de brieven van verzoekers geloofsgenoten, gevoegd bij het verzoekschrift en neergelegd ter zitting kan worden volstaan met de vaststelling dat het gaat om een gesolliciteerd stuk waarvan de inhoud geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade kan aantonen. Verzoeker toont niet aan met welke bewijskrachtige elementen geen rekening werd gehouden. Voor het overige moet worden gewezen op de motivering in de bestreden beslissing aangaande de beoordeling van de voorgelegde documenten, die luidt als volgt :

“De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw rijbewijs (d.d. 2000), de kopieën van uw intern paspoort en van dat van uw echtgenote, de kopie van uw huwelijksakte, de kopieën van de geboorteaktes van de oudste kinderen, de treintickets Brest-Moskou en het document i.v.m. uw tijdelijke registratie (d.d. 8/6/2005) bevatten enkel identiteitsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist of bevatten geen informatie die bovenstaande vaststellingen in een andere daglicht kunnen plaatsen. Het is bovendien opmerkelijk dat u zich op 29 oktober 2004 aanmeldde bij de burgerlijke stand in Moskou om de geboorteaktes van uw twee oudste kinderen af te halen: u had er toen voor gezorgd dat de kinderen uw familienaam hadden en u deed dit omdat u geen administratieve problemen wou in het buitenland (CGVS, p.4). Gelet op de problemen die u tot dan toe zou gekend hebben met o.a. politie en FSB zou men toch mogen verwachten dat u zou vermijden u vrijwillig te begeven naar Russische instanties voor de bemachtiging van zulke documenten, louter omwille van mogelijke administratieve problemen in het buitenland.”

en met betrekking tot dewelke verzoeker geen andere argumenten aanvoert dan datgene wat hierboven reeds werd gesteld met betrekking tot de vermeende noodzaak aangaande het hebben van papieren, vergoelijking die hierboven niet plausibel werd bevonden.

1.8.13. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de verwerende partij. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen. Het middel is niet gegrond.

Derhalve is er geen reden om het dossier terug te zenden naar de verwerende partij omwille van de door verzoeker vermeende onvolledigheid ervan.

2.1. In een tweede middel betoogt verzoeker dat de Vluchtelingenconventie directe werking heeft en dus uit het Verdrag en ondermeer artikel 1 ervan direct dient te volgen dat artikel 39/60 en 39/76 van de Vreemdelingenwet buiten werking dient gesteld te worden, voor zover dit artikel in casu zou inhouden dat stukken niet kunnen voorgelegd en aangewend worden en dat derhalve, zo geoordeeld zou worden dat er bepaalde nieuwe gegevens of stukken zouden zijn die niet kunnen worden ingeroepen, een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof (thans het Grondwettelijk Hof) zou moeten worden gesteld, dat er immers een volwaardige beroepsmogelijkheid moet zijn die inhoudt dat lopende de procedure nieuwe stukken moeten kunnen worden ingeroepen en dat het niet efficiënt kunnen opwerpen van een rechtsmiddel of het niet hebben van efficiënte rechtsbescherming in casu een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel en dus van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, en bovendien van verdragsregelen met directe werking, zoals daar nog zijn artikel 6 van het E.V.R.M., artikel 3 van het eerste protocol bij het E.V.R.M., artikel 13 juncto 14 van het E.V.R.M., de preambule van het E.V.R.M., artikel 14 van het BUPO, artikel 2 juncto 25 en 26 van het BUPO, en artikel 26 van het BUPO.

Verzoeker betoogt verder nog , steeds onder verwijzing naar de artikelen 39/60 en 39/76 van de Vreemdelingenwet, dat zijn procedure zowel onder de oude als de nieuwe wetgeving loopt en de “nieuwe wetgeving slaat op handelen die desgevallend onder de oude procedure niet zouden gesteld zijn”, dat de rechten zoals voorgeschreven in het begin van de procedure niet zomaar lopende een procedure kunnen beperkt worden omdat dat zou inhouden dat er sprake is van een retroactieve werking ervan, hetgeen verboden is krachtens de Grondwet en verschillende wets- en verdragsbepalingen en krachtens de rechtspraak van het Hof van Cassatie.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker ter zitting heeft verwezen naar zijn verzoekschrift en dat hij daarenboven, zoals reeds gesteld, een aantal nieuwe stukken heeft neergelegd, meer bepaald twee brieven van zijn geloofsgenoten, met betrekking tot dewelke de Raad heeft geoordeeld dat deze stukken niet dienstig zijn ter beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade om de redenen hierboven aangehaald enerzijds, en een militair boekje en een binnenlands paspoort, die krachtens artikel 8 van het PR RvV niet in overweging worden genomen. Aldus heeft verzoeker geen belang bij het aanvoeren van de diverse schendingen op grond van het gegeven dat de nieuwe stukken niet in aanmerking worden genomen op grond van de artikelen 39/60 en 39/76 van de Vreemdelingenwet en dit artikel ertoe zou leiden dat geen effectieve rechtsbescherming wordt geboden. Derhalve is het stellen van de door verzoeker gesuggereerde prejudiciële vraag niet onontbeerlijk om in casu te komen tot een uitspraak en is de Raad, in overeenstemming met artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, niet gehouden tot het stellen ervan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat het middel niet kan worden aangenomen en de prejudiciële vraag niet moet worden gesteld.

2.3. De Raad stelt vast dat verder in het verzoekschrift nog herhalingen worden geponeerd van hetgeen eerder reeds werd gesteld en door de Raad beoordeeld.

3.1. In een derde middel doet verzoeker gelden dat de weigering van de subsidiaire bescherming niet gemotiveerd is. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld wat volgt :

“Omwille van bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen kan in het kader van uw asielaanvraag en van die van uw echtgenote C M (O.V xxx) niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

3.2. Thans wordt vastgesteld dat verzoeker verwijst naar zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas voor de aanpraken die hij maakt op de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad is echter van oordeel dat verzoeker zich niet meer kan steunen op de elementen van dat relaas om het reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto aan te tonen. Voor zover hij nog stelt “dat de bestreden beslissing ondermeer niet gemotiveerd is de Kumykse afkomst feit nochtans blijkbaar ingeroepen in het asielrelaas ingeroepen wordt” (sic), is de Raad van oordeel dat verzoeker evenmin in concreto aantoont dat louter en alleen zijn afkomst zou lijden tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het middel is niet gegrond.

Het beroep ingediend door X

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet de Raad in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

4.2. In casu stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde dat de meeste problemen die ze kenden hun oorzaak vonden in hun behoren tot de religieuze gemeenschap (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 4, p 6), en dat zij asiel aanvraagt omwille van dezelfde problemen als haar echtgenoot, zodat vaststaat dat zij zich in hoofdzaak steunt op de motieven die werden aangebracht door laatstgenoemde. In zoverre het verzoekschrift de middelen herneemt die reeds door de echtgenoot werden aangebracht, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierboven werd gesteld.

Voorts kan nog worden vastgesteld dat waar verzoekster verklaarde dat zij ook al voor haar huwelijk in 2003 problemen ondervond met veelvuldige identiteitscontroles door politiepersoneel in Moskou, omwille van haar origine, evenzeer moet worden vastgesteld dat deze vrees, zoals hierboven reeds gesteld, ten eerste moet worden gerelativeerd gelet op verzoekster vrijwillige terugkeer naar de Russische Federatie en bovendien niet in concreto aannemelijk wordt gemaakt. Het feit dat verzoekster verklaarde dat ze bang is voor valse beschuldigingen omdat “ze zeiden dat ik op een robotfoto leek” en “omdat die vrouw (op de robotfoto –die misschien het niet gedaan had- ook een bedekt hoofd had, met hoofddoek en vanaf dan is elke vrouw hetzelfde” (gehoorverslag CGVS p 7) is niet van aard om in haren hoofde een vrees voor vervolging enkel en alleen op grond van haar Tsjetsjeense origine aannemelijk te maken.

4.3. Thans wordt vastgesteld dat verzoekster verwijst naar haar ongeloofwaardig bevonden asielrelaas teneinde aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad is echter van oordeel dat zij zich niet meer kan steunen op de elementen van dat relaas om het reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto aan te tonen. Voor zover zij zich nog beroept op haar Tsjetsjeense origine, is de Raad van oordeel dat verzoekster evenmin in concreto aantoont dat louter en alleen haar origine zou lijden tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 december 2007 door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

A. WIJNANTS.